

הסיבוב השנתי בקרב הישראלי-ערבי, הנערך בזירת האו"ם, לא יתקיים, השנה. בגלל חסוכות החובות, לא יובא לדיון הדו"ח של מנהל סוכנות הסעד הפליטים. אך הוא פורסם בנתיים בצניעה.

מספר הפליטים, כפי שנרשם בספרי הסוכנות, מגיע ל-1,250,100, מהם 54% בירדן, 23% ברצועת עזה, 13% בלבנון, 10% בסוריה. מדי שנה נרשמות 42 אלף לידות, ורק 8000 מיתות. על כן מההיום הפליטים אוכלוסייה צעירה יחסית, שמחציתה מתחת לגיל 18.

סוכנות הסעד מספקת קורת-גג ל-39% מכלל הפליטים, והיא מקיימת לצורך זה 55 מחנות: 24 בירדן, 15 בלבנון, 8 ברצועת עזה, 4 בסוריה. פחונים, או קסרקטינים מבלוקים של בטון, באו במקום האוהלים. יתר 61 האחוזים מבין פליטי פלסטין מתגוררים מחוץ למחנות, לרוב בכפרים גדולים או בכפרים הערים, ונשמע עם בהדרגה באוכלוסייה המקומית. אך בזאת הם אינם מאבדים עדיין את זהותם כפלסטינים, שכן שמונתיהם ממשיכים להופיע ברשימותיה של סוכנות הסעד, והם מקבלים את מנות המזון החודשיות. ה"מעניין הוא, שתנאי-מחייתם נופלים מאלה של המחנות, ולכן נערמות בקשותיהם של פליטים הרוצים לשוב למחנות.

המחנה הקטן ביותר הוא מר אליאס בלבנון (425 פליטים), והגדול ביותר הוא מחנה רפיח (41,544 פליטים), ולרשות תושביהם הקימה הסוכנות בתי-ספר, מרפאות ומרכזי תנועה. מה ושם הוקמו קואופרטיבים קטנים, או מועדוני-נוער, ה"משלמים את הרכב הערים הוערות הללו, פתרון עיידו התבוללות. את ה"מאמץ העיקרי — אחרי חלוקת המזון — עושה סוכנות האו"ם בשדה החינוך. היא מקיימת 403 בתי-ספר, בהם מלמדים 428,424 מורים 145,458 תלמידים, מהם 62,420 בנות. לכל ילד מובטחות שש שנות לימוד חינם. למצטיינים ניתנת אפשרות ללמוד שלוש שנים נוספות, אולם רק מעטים מהם יכולים לזכות בחינוך תיכון.

כדי לפתח את רשת החינוך, מתעדת הסוכנות לצמצם את הוצאותיה בסופי התזונה. צעד ראשון: למחוק מרשימת מקבלי המנות את רכבות המתים הרשומים עדיין כחיים, וזאת הפליטים המתפרנסים מעבודה קבועה.

הרעיון עצמו אינו חדש, אולם כל פעם שהוא הועלה בפומבי נתקל בהתנגדות חריפה, בהפגנות ובאימים. כי הפליטים חוששים, שבמסווה של חסכון מבקשת סוכנות הסעד להביא לחיסולה הדרגתי של בעייתם, תוך כדי זירוז התבוללותם בקרב האוכלוסייה המקומית. מכיוון ש"ארצות-הברית תרמה 23 מיליון דולאר, מתוך תקציב כללי של 38 מיליון דולאר לשנת 1965, רותת הדעה כי אין זו כוונה דמיונית, אלא עמדה הנובעת מן האהדה האמריקאית לישראל.

בר"ח האחרון שלו, הביע מנהל סוכנות הסעד, מייקל מקלמור, את הערכה כי 40%-50% מהפליטים תלויים לחלוטין ב"קנות הסוכנות: 30%-40% תלויים במינה חלקית, ואילו 10%-20% הספיקו להתבסס ויכולים להתפרנס ללא עזרת הסוכנות. המדינות בהן מתגוררים הפליטים טוענות כי מספרים אלה אינם נכונים, וכי כל הפליטים תלויים במענקי הסוכנות.

נבטי השינאה. על מה הם חולמים הפליטים? על כך אין הדו"ח משיב. סופר להמונד אדוארד סעב, הידוע כלאומי קיצוני, ביקר במחנות הפליטים ודו"ח במיירות: "תהיה זאת טעות לחשוב כי הרגשתם הלאומית נמוגה, או שפציעתם הגלדית מחמת השיכחה. גם הזמן שחלף, והחינוך המאפשר לצעירים למצוא עבודה משתלמת ובמסגרות הנפט, לא ריכזו את כאבם. הנכמיהה לשוב למולדתם אינה חזקה יותר מכפי שהיתה לפני 45 שנים. "גיממה להם, כי שוב לא תיתכן פלישה וזה כדי לעזור לישראל, כפי שהיתה בסואץ. הם מאמינים יותר ויותר, כי מתקרב יום הנקמה. הקמת אירגון ה"שיחור הפלסטיני, וזבאו הסדרי, פתחו פתח חדש לשאיפה זו".

ישראל, שבמשך 17 שנה לא עשתה דבר כדי לעקור את נבטי השינאה, המשיכה לא להשנה העתלם מבעיית הפליטים, כאילו לא היה זה מטען הנפץ הגדול ביותר במרחב, אולם היא לא התעלמה

עתון מצרי מגלה סנסציה:

צבא

השחתה

לישראל

לא רק ממשלתה של מערב גרמניה עורה לישראל, גם הזונות של האמבורג עושות את שלהן, כך, על כל פנים, טען השבוע שליחו המיוחד של אחר-מסעם בגרמניה. הכרוז השבועון הקאהירי בכותרת צעקנית: "ישראל חולשת על הצבא החזק ביותר של נשים ערומות בגרמניה המערבית!" היה זה חלק מן המסע הקדחתני נגד גרמניה המערבית, שהחל עם הזמנת האלטר אולברייט למצרים. אחרי שה"ב המצרי עצר גרמנים, שלטענתו ריגלו לטובת ישראל, ואחרי שגמאל עבד-אל-נאצר העניק למנהיגי גרמניה המערבית תוארים כמו רמאים, רוצחים, שקרנים ואימפריאליסטים, בא תורו של המין לצאת למלחמה.

"השתלטו על העולם בעזרת המלחמה והמין", זוהי, כתב מחמוד עואד, אחת מהרואות החוקה הציונית העולמית. "חוקה זו שמה תלמוד, וישראל מבצעת את הרואותו בדייקנות בגרמניה המערבית. היא החדירה את חידק המין לגוף העם של גרמניה המערבית, הקימה רחובות שלמים ליצר הרע." אחד מרחובות אלה, לדברי העיתונאי המצרי, מכנים ארבעה מיליון מארק ביום אחד. הוא ממשיך: "ישראל הקימה ממלכה עצומה למין בגרמניה המערבית. האם יתמוטט אופיו של העם הגרמני בפני החידק — או שמא יביס העם את החידק החדש?"

*** המין — תעשייה כבדה

השליח המיוחד יצא, לדבריו, להרים את המסך מעל לממלכת המין הציונית בגרמניה המערבית הכבושה. לשם כך הלך לרחוב סנקט פאולי בהאמבורג. שם גילה כי הציונות הפכה את המין לתעשייה כבדה, אולי התעשייה הכבדה ביותר בגרמניה המערבית.

קטעים לדוגמה, מתוך הדו"ח המיוחד במינו:

- מרכזה של תעשיית המין היהודית היה עד לשנות העשרים של המאה ה-20. עתה, בשנות הששים של המאה, עבר המרכז להאמבורג. המעבר מחינה להאמבורג היה קשה, כי באמצע הופיע היטלר והיהודים שילמו מחיר יקר בשל הופעתו. אבל אחרי שהיטלר נכשל והובס, החלו אלה גובים יותר מאשר שילמו.

- ההנהגה היסודית של העם היהודי היא שאי-אפשר להמית עם; אפשר רק לעזור לו למות. לשם כך יש להוריק בו את החיידק הקטלני, ולתת לו להתפתח. זה מה שעושים היהודים לעם הגרמני, בעזרת המין.

- במלחמות-המין ברחוב זה מאבדים הגרמנים את כספם ואת שפיות-דעתם. 80% מן העסקים שייכים ליהודים, המתמחים בהצגות חשפנות וטרטים פורנוגרפיים, ובניהול בתי בושת. הצעירות המוכרות את גופן ברחוב זה שייכות ברובן לאירגונים האוספים כספים לטובת התנועה הציונית.

עואד גילה שהציונים אינם מסתפקים רק בגריפת ממון, אלא מבקשים גם לעשות הון פוליטי מסיר הבשר. הנה, למשל, מועדון-לילה מפוקפק המכרוז על הופעת הרקודנית המצרית פרידה המתוללה, שהופיעה במיטב מועדוני קאהיר, אך נאלצה לברוח משם מטעמים פוליטיים. העתונאי החרוך נכנס לראות את פרידה. "הרקודנית הזאת", פסק, "לא ראתה מימיה את מצרים. אולי גם לא שמעה עליה. היא מדרום-אפריקה, ושמה אינו פרידה. לריקוד המצרי שהיא מגישה אפשר לקרוא בכל שם — רק לא ריקוד, ובחודאי לא מצרי".

מומנט פוליטי שני: הכתב נכנס למועדון ריקודים, בחברת קצינים של אונייה מצרית. במרכז עמדה מארחת, ולצידה לקוח. "זה בחור מישראל", הודיעה לקהל, "גא למחוא לו כפיים." איש לא מחא כפיים. ההיקש: בניגוד לאותה נערה ולבוסיים שלה, אין לקוחות הגרמניים מתלהבים מישראל.

סוכן-ספנות גרמני בשם גרץ סיפר לשליח המיוחד: "לכל

רק מן הסכנה; היא התעלמה באותה מידה גם מהסיכויים הנמוכים בגישה חדשה אל בעיית הפליטים. סיכויים שהוארו ב"אורח דרמתי על-ידי הצהרותיהם של אל-הביב בורגיבה ופייר ג'מאילי בשבוע שעבר.

עיראק איפה המארחים?

עשרות סופרים ומשוררים מרחבי העולם הערבי התכנסו בבגדאד, להשתתף בתעידה החמישית של הסופרים הערביים. נציגים ממשלתיים לרוב קיבלו את פניהם, אך רק פה ושם נראו סופרים עיראקיים בעלי שם. הדבר לא הפתיע איש מבין האורחים. הם

את התעמולה הפורמלית ל"הגנה הצבאית" של ישראל, מייצגת תמונתו של חייל ישראלי יושב על ספסל, מול קהל של פליטים ערבים במחנה.

تجارة الجنس في ألمانيا الغربية

أذا قال لك شخص إن معظم الصحف والمجلات أو إذا قال لك آخر إن أهم الأجهزة الاقتصادية أو إذا قال لك ثالث إن أهم البنوك والشركات الكبرى فإن كل هؤلاء لم يصدقوا قط — بل إنهم يظنون أن ذلك فراغ عظيم

בחורה מגיע אחוז מסויים מהכנסותיה. אחוז קבוע שני נכנס לכיסו של בעל-העסק, שהוא כמעט תמיד יהודי. העורך — לא פחות מ-50% — נכנס לקופותיהם של האירגונים הציוניים, למימון פעולות ההגירה לישראל ולחידוק מסע התעמולה הישראלי באירופה. ואוי לבחורה שתנסה לרמות בחשבון! לפי חשבון זה, זורמים מדי לילה לאותן קרנות ציוניות שני מיליון מארק. אף בחלומותיה החרודים ביותר לא חלמה הקרן הקיימת על הכנסה כזאת.

*** האם תטבע הספינה?

אחרי לילי הקדחתני בסנקט פאולי, יצא העתונאי לבילוי שקט יותר, בחברת קברניט האוניה המצרית כוכב אסואן ואשתו. הם בחרו במועדון-לילה שקט, מחוץ לרחוב הציוני: "נגישה אלינו צעירה יפהפיה, הצביעה לעברי ושאלה אם מותר לה להצטרף לשולחננו. הירהרתי הרבה לפני שעניתי לה: בשימחה רבה. אבל בתנאי אחד: שיהיה לך ברור שאני לא משלם כסף, אינני שותה אלכוהול ואינני קונה אהבה." "על פני העלמה — שמה אן מארי — הצטיירו סימנים של הפתעה בולטת. הו', השיבה, אל תדאג. אתה חושב אותה לאחת הנערות מסנקט פאולי? אני גרמניה, לא יהודיה. אתה יכול להירגע. מה שאתה רואה במקום הזה היא גרמניה האמיתית. בלי מין, בלי מיסחר".

סיים מחמוד עואד את הדו"ח שלו: "דבר אחד נחרת בלבי, אחרי ביקור בסנקט פאולי: אינך יכול לשכוח, כי יש ליהודים חשבון ארוך עם העם הגרמני, וכי הם מנסים להתנקם. לא די שהם משתלטים על מיבצרים גלויים של כוח, כמו העתונות, הבנקים והחברות הגדולות. הם השתלטו גם על עיתות הפנאי של האזרח הגרמני.

"משל עתיק אומר: כל מי הים אינם יכולים לטבע ספינה, כל עוד אינם חודרים לתוכה. היהודים חדרו לתוך כל דבר בגרמניה המערבית. האם תטבע הספינה?"

לשגר בשמם איגרת להעידה שהתכנסה בארצם, ואשר בה יוצגה עיראק על-ידי סופרים זוטרים. האיגרת תבעה את התערבותם של באי הוועידה, כדי להחזיר ל"גולים את אזרחותם העיראקית. אך ההעידה לא קיבלה החלטה ברורה בנושא זה. חבריה העדיפו לפעול בדרכי הדפלומטיה השקטה אצל האנשים. עיראק, כי באותו שבוע עצמו שיגר ועד האסירים הפוליטיים בעיראק מכתב לנשיא עבד-אל-נאצר ולנשיא בן-בלה, בו נחבקשו השניים להתערב אצל שלטונות בגדאד. כתוצאה מכך שוחררו מרבית הקומוניסטים והשמאלנים העצורים. הסופרים קיח כי פנייה שקטה תשיג חנינה גם לעמיתיהם הגולים.

ידעו היטב כי מיטב הסופרים והמשוררים העיראקיים יושבים בגלות. כי מאז חקופת שלטונו של גנרל קאסם עברו על אנשי-הרוח בעיראק סערות רבות. הדיקטטור דיקיקל אילץ סופרים לאומניים רבים לברוח אל מחוץ לגבולות מולדתם. כאשר נהרג, ואלי-בעת עלתה לשלטון, עזבו את עיראק הסופרים הקומוניסטיים והנאצריסטים גם יחד. כאשר הגיע עבד-אל-סאלם עארף לשלטון, ברחו סופרים אחרים. כל אחד מהשליטים האלה שלל מכמה סופרים את אזרחותם העיראקית, בהתאם להשקפת עולמו שלו. כך התרוקנה עיראק מסופריה. הסופרים הגולים לא שתקו. הם ייפו את כוחו של אחד מהם, ד"ר צאלח ח'אלס,